

rátu Čechy a Morava sdělil úřad pana říšského protektora v Čechách a na Moravě dopisem ze dne 2. února 1940, č. XVI, Gen. II 291/40, toto:

»Podle § 1, č. 2 nařízení o výkonu soudnictví v občanských věcech právních v Protektorátu Čechy a Morava ze dne 14. dubna 1939 (Říš. zák. I, str. 759) vztahuje se německé soudnictví na exekuční řízení proti dlužníkům německé státní příslušnosti; opačně podléhají exekuční řízení proti dlužníkům protektorátní příslušnosti soudnictví Protektorátu. V rámci této příslušnosti může každý exekuční soud prováděti exekuční opatření všeho druhu a proto i zabavit a přikázati pohledávky bez ohledu na to, zda poddlužník je německé státní příslušnosti nebo příslušnosti Protektorátu. I když poddlužník není soukromou osobou, nýbrž fiskem nebo jinou korporací veřejného práva, není odůvodněn rozdíl pro příslušnost a řízení. Německým soudům Protektorátu není tedy bráněno zabavovati pohledávky německých dlužníků proti Protektorátu Čechy a Morava; opačně mohou soudy Protektorátu zabavit a přikázati nároky dlužníků protektorátní příslušnosti proti Říši.« (Č. 6594/40.)

Procesní legitimace separačního kurátora?

Věřitelka vymáhá žalobou u krajského soudu civilního v Praze č. j. Ck VI 131/38, proti neodevzdané pozůstalosti svoji pohledávku, jejímž věřitelům bylo povoleno oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědice.

Nejvyšší soud rozhoduje o dovolání strany žalující, nařídil nyní, aby řízení bylo soudem I. stolice doplněno výsledkem separačního kurátora pozůstalosti za příbrání obou stran z těchto důvodů:

»Podle spisu D V 175/39 okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu bylo povoleno oddělení pozůstalostního jmění (§ 812 o. z.). V takovém případě, bylo-li pozůstalostním soudem povoleno oddělení celé pozůstalosti od jmění dědice a byl-li zřízen opatrovník této celé pozůstalosti je tento opatrovník povolán k tomu, aby zastupoval pozůstalost i v pasivních sporech pozůstalosti.

Budiž proto separační opatrovník vyslechnut o tom, zda vstupuje do sporu a zda jako zákonný zástupce žalované pozůstalosti dodatečně řádně schvaluje vedení rozepře.«

Stanovisko Nejvyššího soudu mění dosavadní konstantní praxi, dle které separační opatrovník byl oprávněn jen spravovati oddělenou pozůstalost, nikoliv však také ji zastupovati (viz na př. rozhodnutí č. 58 u § 812 Rouček-Sedláček, Komentář k zákoníku obč.).

O ručení za úrazy na chodníku (při sněhu a náledí).

V ročníku I., na str. 113 a v ročníku II. na str. 41 sledoval advokát Dr. Hora vývoj otázky, kdo a jak ručí za úrazy na chodníku při sněhu a náledí. Dnes otiskujeme rozsudek nejvyššího soudu uveřejněný v úřední sbírce pod č. 17.306. Jde o rozhodnutí z 19. května 1939, Rv I 2012/38, jehož nadpis zní:

»Povinnost, uložená majitelům domu (jich zástupcům) v Praze, vyhláškou pražského magistrátu ze dne 7. března 1888, č. 165.538, aby čistili chodníky podél svého pozemku od sněhu a při náledí je posypali říčním pískem, má zákonný podklad v § 81 pražského obecního statutu ze dne 27. dubna 1850, č. 85 z. z. a v guberniální vyhlášce ze dne 25. května 1838, č. 22.871, Sb. z. prov. pro Čechy č. 134.«